

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

23 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal, în următoarea componență:

Președinte: Ursache Petru

Judecători: Toma Nadejda, Timofti Vladimir

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Scutelnic Cătălin și de inculpatul Guminiuc Artur, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 19 iunie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 septembrie 2015, în cauza penală privindu-l pe:

Guminiuc Artur Grigore, născut la 14.03.1987, originar și domiciliat mun. Chișinău, str. Sfîntul Andrei 46.

Termenul de examinare a cauzei:

Instanța de fond: 11.02.2014 – 19.06.2015;

Instanța de apel: 10.07.2015 – 25.09.2015;

Instanța de recurs: 27.11.2015 – 23.03.2016.

A CONSTATAT :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 19 iunie 2015, Guminiuc Artur Grigore a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita activități legate de circulația mijloacelor bănești pe un termen de 3 ani.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite inculpatului a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 5 ani.

Măsura de reprimare, aleasă în privința inculpatului - obligația de nepărsire a țării, a fost menținută până la intrarea în vigoare a sentinței.

2. Pentru a se pronunța astfel, în fapt, instanța de fond a constatat că, inculpatul Guminiuc Artur Grigore, la 10.06.2011, aflându-se în fața ASEM din bd. Bănulescu Bodoni, mun. Chișinău, urmărind scopul de a dobândi ilicit prin înșelăciune bunurile altei persoane, Nacu Pavel Mihail, care i-a transmis prin intermediul lui Teslar Anastasia suma de 900 euro, care conform ratei

stabilite de BNM la data respectivă constituie 14101 lei, pentru perfectarea vizei poloneze pentru Teslar Anastasia.

Tot el, Guminiuc Artur Grigore, la 05, 06.07.2011, aflându-se la marginea satului Cimișeni, pe traseul Chișinău - Odesa, sub pretextul prezenței unor formalități, a mai solicitat de la Nacu Pavel Mihail suma de 600 euro, care conform ratei stabilite de BNM constituie 9400 lei.

Tot el, Guminiuc Artur Grigore, aproximativ peste o săptămână, aflându-se în fața ambasadei Poloniei, amplasată în mun. Chișinău, str. Plămădeală, 3, sub pretextul că este necesar de perfectat asigurarea medicală pe numele lui Teslar Anastasia, a mai cerut de la Nacu Pavel suma de 100 euro, care conform cursului stabilit de BNM constituia suma de 1566 lei.

Astfel, Guminiuc Artur Grigore eschivându-se sub diferite pretexte de la perfectarea vizei poloneze, nici până la moment nu i-a restituit suma dată. Prin acțiunile sale intenționate i-a fost cauzat lui Nacu Pavel Mihail un prejudiciu material considerabil în sumă de 25067 lei.

3. Nefiind de acord cu sentința, împotriva acesteia au declarat apel, avocatul Bodnariuc Alexandr în numele inculpatului, și procurorul.

3.1. Avocatul Bodnariuc Alexandr în numele inculpatului prin apelul declarat a solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul Guminiuc Artur Grigore să fie achitat, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, iar în caz dacă instanța va considera că în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 Cod penal, a solicitat recalificarea acțiunilor inculpatului din art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal în art. 190 alin. (1) Cod penal cu încetarea procesului penal în temeiul art. 109 Cod penal în legătură cu împăcarea părților.

În motivarea apelului declarat, avocatul a indicat următoarele argumente:

- nevinovăția inculpatului se dovedește prin declarațiile inculpatului; copia buletinului de identitate a inculpatului pe care este scrisă recipisa de împrumut a sumei de 900 euro; recipisa de la cet. Nacu Pavel prin care ultimul a declarat că a primit de la Guminiuc Artur suma de 1600 euro și alte pretenții nu are și suma dată nu este o sumă importantă;

- probele puse la baza sentinței de condamnare nu confirmă intenția inculpatului la înșelăciune;

- instanța de fond greșit a calificat prejudiciul cauzat ca unul considerabil, deoarece partea vătămată Nacu Pavel, fiind audiat în instanța de fond a declarat că suma de 1600 de Euro pentru el nu este o suma importantă,

considerabilă, deoarece ultimul mai mult de 10 ani lucrează peste hotarele Republicii Moldova, având un salariu lunar de 2000 Euro.

A menționat, că anume partea vătămată apreciază, care este pentru el prejudiciul considerabil, astfel, în opinia apelantului instanța de fond a ignorat declarațiile părții vătămate referitor la prejudiciul cauzat și neîntemeiat a respins prin sentință cererea de recalificare acțiunilor inculpatului din art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal în art. 190 alin. (1) Cod penal cu încetarea procesului penal în temeiul art. 109 Cod penal.

3.2. Procurorul prin apelul declarat a solicitat casarea parțială a sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul Guminiuc Artur Grigore să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita anumite activități legate de circulația mijloacelor bănești pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului declarat, procurorul a indicat următoarele argumente:

- pedeapsa aplicată inculpatului, în opinia procurorului, este prea blândă; Instanța de fond la stabilirea pedepsei inculpatului, în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal nu a ținut cont de faptul că acesta a săvârșit intenționat o infracțiune gravă, anterior a fost judecat și condamnat în baza art. 217/1 alin. (4) Cod penal la 4 ani și 7 luni închisoare cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani. Astfel a subliniat, că comiterea unei noi infracțiuni intenționate de către inculpat, indică asupra faptului că acesta nu se află pe calea corijării, și careva concluzii din condamnarea anterioară nu a făcut. Totodată, inculpatul nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, deși a recuperat integral prejudiciul cauzat părții vătămate. De asemenea, în viziunea procurorului, la stabilirea pedepsei nu s-a ținut cont de comportamentul inculpatului în instanța de judecată.

Aplicarea repetată a prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului nu este oportună și nu-și va atinge scopul de prevenire a comiterii infracțiunilor pe viitor precum și corijarea acestuia.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25.09.2015, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În motivarea deciziei adoptate, instanța de apel a statuat, că prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine, iar fapta săvârșită de inculpat a fost încadrată corect reieșind din materialul probator administrat potrivit prevederilor

prevăzute de art. 101 Cod de procedură penală, fiecare probă în parte fiind apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a conchis că, deși inculpatul nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, vinovăția acestuia a fost dovedită prin următoarele probe cercetate și verificate de către instanțele de judecată: declarațiile părții vătămate Morari Ana (f. d. 117); declarațiile martorului Teslar Anastasia (f. d. 128); plângerea părții vătămate Nacu Pavel (f. d. 3); depozițiile părții vătămate Nacu Pavel (f. d. 13); recipisă din 10.06.2011, conform căreia Guminiuc Artur a primit de la Teslar Anastasia suma de 900 euro pe un termen de 3 săptămâni (f. d. 5); depozițiile bănuitului Guminiuc Artur Grigore (f. d. 40-41); conținutul sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 16.11.2012 prin care Guminiuc Artur Grigore a fost condamnat în baza art. 217/1 alin. (4) lit. d) Cod penal, la 4 ani și 7 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a acesteia în baza art. 90 Cod penal pe un termen de probă de 2 ani. (f. d. 121-123).

Astfel, instanța de apel a stabilit că, probele acumulate în dosar confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, potrivit elementelor constitutive: escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Referitor la argumentele invocate în apelul avocatului, instanța de apel a menționat, că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunii de escrocherie, deoarece acțiunile acestuia erau îndreptate spre primirea mijloacelor financiare de la partea vătămată cu scop de însușire, intenționând din start să nu-și onoreze promisiunile făcute, avînd în vedere că banii primiți de la partea vătămată Nacu Pavel pentru soluționarea chestiunilor privind obținerea vizei poloneze, au fost obținuți de inculpat, însă fără ca ultimul să dispună de careva împuterniciri în acest sens și posibilități reale și legale de a-și onora obligațiunile asumate, iar ulterior s-a eschivat de la restituirea sumelor bănești însușite, restituind părții vătămate suma de 1 600 euro la data de 05.02.2015, fapt confirmat prin recipisă anexată la materialele cauzei (f. d. 126). Astfel, inculpatul Guminiuc Artur de sine stătător a primit banii, precum și a oferit informații false părții vătămate referitor la modalitatea perfectării vizei poloneze, fără a avea careva împuterniciri în acest sens de la autoritățile competente ale Poloniei, astfel ducând în eroare partea vătămată că va obține viza timp de 2 săptămâni, însușind de la acesta suma de 1600 euro.

Instanța de apel a conchis, că prima instanță corect a stabilit caracterul considerabil al prejudiciului cauzat părții vătămate, reieșind din declarațiile părții vătămate Nacu Pavel din cadrul urmăririi penale și instanței de fond, menținând astfel încadrarea juridică în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

În opinia instanței de apel, prima instanță întemeiat a apreciat critic acordul de împăcare din 10 februarie 2015, ținând cont de faptul că, cele enunțate de partea vătămată în acord contravin depozițiilor făcute de ultimul în ședința de judecată până la restituirea prejudiciului de către inculpat, când a afirmat că prejudicial cauzat este pentru el considerabil.

În acest sens instanța de apel a statuat că, prima instanță corect a reținut, că însuși statutul social al părții vătămate, confirmă că pentru ultimul suma de 1600 euro este un prejudiciu considerabil, or, partea vătămată nu a demonstrat că averea pe care o deține este suficient de mare, iar suma de 1600 euro fiind o parte neînsemnată din ea.

Totodată instanța de apel a menționat, că încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului Guminiuc Artur în temeiul art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, care potrivit art. 16 Cod penal se califică ca fiind una gravă, nu cade sub incidența prevederilor art. 109 alin. (1) Cod penal care stipulează că, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă.

Astfel instanța de apel a concluzionat, că argumentele apelului avocatului, precum că, sentința instanței de fond este ilegală, nefiind dovedită intenția de înșelăciune a inculpatului, precum și că concluziile privind caracterul considerabil al daunei cauzate sunt neîntemeiate, se combat prin însuși conținutul sentinței, care corespunde prevederilor art. 389 Cod de procedură penală și cuprinde analiza în parte și în cumul a probelor cercetate în ședința de judecată, astfel fiind confirmată încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului așa cum a fost stabilită de prima instanță.

Cu privire la pedeapsa stabilită inculpatului instanța de apel a menționat, că prima instanță corect a aplicat prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

În acest sens instanța de apel a reținut că potrivit art. 16 Cod penal, infracțiunea săvârșită de către inculpat se clasifică ca fiind gravă.

Totodată, instanța de apel a conchis, că prima instanță corect a stabilit ca circumstanțe atenuante: restituirea prejudiciului, recunoașterea primirii integrale a mijloacelor financiare de la partea vătămată, în lipsa tuturor

recipiselor, la materialele cauzei penale fiind anexată doar recipisa ce atestă faptul însușirii sumei de 700 euro (f. d. 5), iar ca circumstanță agravantă a stabilit comiterea unei infracțiuni de către o persoană care anterior a fost condamnată.

Cu privire la argumentul apelului procurorului, că inculpatul anterior a fost condamnat, instanța de apel a conchis că inculpatul a executat pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 16.11.2012, fapt confirmat prin certificatul eliberat de Biroul de probațiune Ciocana, mun. Chișinău din 10.02.2015.

Reieșind din circumstanțele menționate, instanța de apel a ajuns la concluzia, că prima instanță corect a aplicat în privința inculpatului prevederile art. 90 Cod penal, iar pedeapsa stabilită va asigura realizarea scopului pedepsei penale de corectare și reeducare a inculpatului.

Astfel, instanța de apel a conchis, că argumentele invocate în cererile de apel, sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse, cu menținerea sentinței fără modificări.

6. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recurs ordinar, procurorul și inculpatul.

6.1. Procurorul prin recursul declarat la 11 noiembrie 2015, a solicitat casarea parțială a deciziei atacate, în partea stabilirii pedepsei, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat, procurorul, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin.(1) pct. 10) Cod de procedură penală, a indicat următoarele argumente:

- instanța de apel a aplicat pedeapsa individualizată contrar prevederilor legale.

Consideră procurorul, că instanțele ierarhic inferioare greșit au ajuns la concluzia că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă prin aplicarea față de acesta a prevederilor art. 90 Cod penal.

6.2. Inculpatul prin recursul declarat la 17 noiembrie 2015, a solicitat casarea sentinței și deciziei instanței de apel și pronunțarea unei hotărâri prin care să fie achitat, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, sau să dispună încetarea procesului în legătură cu împăcarea părților.

În motivarea recursului declarat, inculpatul invocând temeiurile de drept prevederile art. 427 alin.(1) pct.5), 6), 8), 11) Cod de procedură penală, a indicat următoarele argumente:

- cauza a fost judecată în primă instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți;

Menționează, că în ședința de judecată în instanța de apel nu a fost prezentă partea vătămată Nacu Pavel.

În aceste condiții instanța de apel a fost în imposibilitate să dea o apreciere obiectivă și corectă declarațiilor părții vătămate, n-a ținut cont de opinia acestuia asupra sentinței și apelului declarat de avocat în numele inculpatului. Astfel, în cadrul examinării cauzei în prima instanță, partea vătămată a depus o cerere prin care a solicitat reîncadrarea juridică a acțiunilor inculpatului Guminiuc Artur din alin.(2) în alin.(1) art. 190 Cod penal, deoarece prejudicial cauzat prin acțiunile acestuia nu este considerabil, declarând că, nefiind jurist, n-a înțeles sensul cuvântului „considerabil”.

Recurentul a menționat, că partea vătămată a semnat acordul de împăcare cu inculpatul și l-a prezentat instanței pînă la retragerea completului de judecată în camera de deliberare, astfel respectînd în totalitate condițiile prevăzute de art. 109 alin.(2) Cod penal.

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția;

Instanța de fond și instanța de apel, ignorînd cererea părții vătămate de recalificarea juridică a acțiunilor inculpatului Guminiuc Artur din alin.(2) în alin.(1) art. 190 Cod penal și acordul de împăcare încheiat între Nacu Pavel și Guminiuc Artur, nejustificat a refuzat aplicarea prevederilor art. 109 Cod penal.

Recurentul își exprimă dezacordul cu hotărîrile pronunțate în cauză, considerîndu-le nemotivate, deoarece partea vătămată personal în ședința de judecată a primei instanțe a declarat despre faptul, că prejudiciul cauzat lui prin acțiunile inculpatului este neînsemnat, iar la întrebările instanței a declarat că are un venit mare, aproximativ 2000 euro lunar, activînd mai mult de 10 ani peste hotare.

Recurentul a mai indicat în recurs, că partea vătămată, fiind audiată în prima instanță a declarat, că s-a adresat la poliție, deoarece a fost indignat de situația creată, dar nu din cauză că a pierdut o sumă de bani care este pentru el neesențială.

- nu au fost întrunite elementele infracțiunii;

În acest sens recurentul consideră, că instanțele ierarhic inferioare nu au stabilit faptul, că inculpatul intenționat a comis infracțiunea incriminată, dobîndind ilicit bunurile altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere.

- a intervenit împăcarea părților în cazul prevăzut de lege;

Recurentul la acest capitol reiterează, că în prezenta cauză încă în prima instanță a intervenit împăcarea părților din motivele expuse mai sus, însă

instanțele de fond neîntemeiat au respins cererea de împăcare, încălcând drepturile inculpatului și ale părții vătămate de a se împăca.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal menționează că potrivit practicii judiciare constante, *erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.*

7.1. Cu referire la recursul declarat de procuror:

Colegiul penal constată că temeiurile invocate de recurent, prevăzute în pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, reieșind din următoarele considerente.

Potrivit sentinței primei instanțe, menținută prin decizia instanței de apel, inculpatul a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita activități legate de circulația mijloacelor bănești pe un termen de 3 ani. Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite inculpatului a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 5 ani.

Analizând decizia instanței de apel, în raport cu argumentele recursului declarat de procuror, privind aplicarea inculpatului a unei pedepse prea blânde, Colegiul penal subliniază că sancțiunea art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, prevede pedeapsă: amendă în mărime de la 500 la 1000 unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 3 ani.

Potrivit art. 7 Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Reieșind din prevederile art. 61, 75 alin.(1) Cod penal, Colegiul penal atestă că pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de

corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale și corectarea acestuia. Persoanei recunoscute vinovată de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal.

Astfel, Colegiul reține că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă, echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată. În același rînd, după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal. În cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singură în măsură să individualizeze pedeapsa inculpatului care a comis infracțiunea, avînd deplina libertate în acest sens.

Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: - împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; - starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; - natura și gravitatea rezultatului produs or a altor consecințe ale infracțiunii; - motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; - natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedentele penale ale infractorului; - conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal; - nivelul de educație, vîrsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

Criteriile generale de individualizare a pedepsei pot fi definite ca fiind acele reguli, principii, prevăzute în Codul penal, de care instanța de judecată trebuie să țină cont la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul individualizării acesteia.

Reieșind din prevederile legale menționate supra, instanța de recurs conchide că inculpatului i-a fost stabilită pedeapsa în limita prevăzută de legea penală.

Tot la capitolul stabilirii pedepsei inculpatului, recurentul a invocat faptul că instanțele ierarhic inferioare eronat au concluzionat suspendarea condiționată a executării pedepsei în privința inculpatului.

În acest sens Colegiul penal consideră necesar a reitera că potrivit prevederilor art. 90 Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținînd cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicînd în mod obligatoriu în hotărîre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată

dispune neexecutarea pedepsei aplicate, dacă în termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Reieșind din textul normei citate, Colegiul penal menționează că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal față de persoana condamnată, în cazul dat față de inculpatul Guminiuc A., constituie o prerogativă a instanței de judecată, dar nu o obligațiune, totodată aceste prevederi legale se referă la modalitatea de executare a pedepsei, dar nu de individualizarea acesteia.

Colegiul penal reține, că la stabilirea pedepsei inculpatului pentru infracțiunea comisă, instanțele ierarhic inferioare au ținut cont de faptul că, inculpatul a comis intenționat infracțiunea și care se califică ca fiind gravă, deși nu a recunoscut vinovăția, a recuperat integral prejudiciul cauzat părții vătămate.

În contextul celor expuse mai sus, Colegiul penal concluzionează că instanțele ierarhic inferioare nu au comis erori de drept, pedeapsa aplicată inculpatului este una corectă, deoarece la stabilirea acesteia au fost respectate exigențele legii, iar argumentele recursului în acest sens sunt neîntemeiate.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, temeiurile invocate de recurent prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului. Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursurile urmează a fi declarate inadmisibile ca fiind vădit neîntemeiate.

7.2. Cu referire la recursul declarat de inculpat:

Colegiul penal constată că temeiurile invocate de recurent, prevăzute în pct. 5), 6), 8), 11) alin. (1) art.427 Cod de procedură care prevăd că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în următoarele temeiuri: *cauza a fost judecată în primă instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți; hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; a intervenit împăcarea părților în cazul prevăzut de lege*, nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, reieșind din următoarele considerente.

Temeiul invocat de recurent privind examinarea cauzei în apel fără citarea legală a părții vătămate, Colegiul penal îl consideră neîntemeiat, deoarece potrivit materialelor cauzei se atestă că partea vătămată Nacu Pavel, a fost citat în instanța de apel, fapt confirmat prin citația și avizul de recepție anexate la dosar (f. d. 157). Potrivit procesului verbal al ședinței de judecată din 25.09.2015 (f. d. 163), instanța de apel a pus în discuție posibilitatea examinării cauzei în lipsa părții vătămate, părțile exprimându-și opinia privind

examinarea cauzei în lipsa acesteia, considerente din care instanța de apel prin încheierea inclusă în procesul verbal al ședinței de judecată a dispus examinarea cauzei în lipsa părții vătămate.

Ulterior, pe parcursul examinării cauzei, părțile nu au solicitat citarea părții vătămate, declarațiile căreia au fost date citirii în cadrul ședinței de judecată (f. d. 166).

Prin urmare, referințele recurentului la art. 427 alin.(1) pct. 5) Cod de procedură penală nu poate fi reținute, deoarece din materialele cauzei rezultă că judecarea cauzei a avut loc în lipsa părții vătămate a cărei citare legală a fost respectată.

Referitor la temeiurile de recurs invocate de recurent prin prisma prevederilor pct. 6) alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că *hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, Colegiul penal conchide că astfel de eroare în cauza dată nu se atestă, deoarece atât prima instanță cât și instanța de apel și-au motivat hotărîrile potrivit prevederilor legii și just au concluzionat că, potrivit declarațiilor părții vătămate depuse atât în cadrul urmăririi penale cât și în instanța de judecată, acesta a confirmat că suma prejudiciului cauzat prin infracțiune, în speță 1600 euro, este pentru el o sumă considerabilă, totodată instanța de recurs atestă că partea vătămată a fost preîntîmpinată de răspundere penală pe care o poartă pentru declarații mincinoase, astfel Colegiul penal conchide că, sunt neîntemeiate argumentele recursului în acest sens.

Mai mult ca atât, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 21.05.2015 (f. d. 141 - verso), a fost pusă în discuție chestiunea privind posibilitatea finisării examinării cauzei fără audierea suplimentară a părții vătămate, iar părțile la proces au considerat că este posibil.

Totodată, Colegiul penal menționează, că și în instanța de apel a fost pusă în discuție posibilitatea examinării cauzei în lipsa părții vătămate, părțile exprimîndu-și opinia că examinarea cauzei este posibilă în lipsa acesteia, considerente din care instanța prin încheierea inclusă în procesul verbal al ședinței de judecată a dispus examinarea cauzei în lipsa părții vătămate.

Astfel, Colegiul penal ajunge la concluzia că sunt neîntemeiate argumentele recursului că potrivit declarațiilor părții vătămate, prejudiciul cauzat prin infracțiune în sumă de 1600 euro nu este considerabil. Or, faptul indicat în recipisa (f. d. 126) și în tranzacția de împăcare (f. d. 130) de către partea vătămată că, a primit de la inculpat suma de 1600 euro, iar aceasta nu este pentru el o sumă importantă, nu constituie un temei de reapreciere al declarațiilor părții vătămate, deoarece partea vătămată prin cererea depusă în instanța de judecată (f. d. 131) a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa,

totodată confirmînd faptul că își susține declarațiile depuse atît în cadrul urmăririi penale cît și cele depuse în instanța de judecată.

Din considerentele menționate, Colegiul penal conchide că este justă soluția primei instanțe, menținută și prin decizia instanței de apel, privind aprecierea critică a acordului de împăcare, deoarece aceasta contravine declarațiilor părții vătămate.

În așa mod Colegiul penal conchide, că este neîntemeiat și temeiul invocat de recurent prin prisma prevederilor pct. 11 alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală.

Cu referire la argumentele recursului privind prezența în speța a erorii de drept prevăzută de pct. 8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, Colegiul penal atestă că astfel de eroare de drept în cauză nu se constată reieșind din următoarele considerente.

Instanța de recurs menționează că potrivit art. 113 alin.(1) Cod de procedură penală, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvîrșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Colegiul constată că, criticile formulate de recurent sub aspectul art. 427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, au format obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel și asupra lor aceasta s-a pronunțat, dîndu-le o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în pct. 5 al prezentei decizii, concluzii pe care instanța de recurs le însușește și nu consideră necesar repetarea acestora.

Astfel, instanța de apel, apreciind probele din dosar potrivit prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, a stabilit toate aspectele de fapt și de drept, ajungînd la concluzia corectă privind condamnarea inculpatului Guminiuc Artur în baza art. 190 alin.(2) lit. c) Cod penal.

Colegiul penal constată că recurentul în susținerea argumentelor sale, de fapt, solicită o reapreciere a probelor, fapt ce nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, deoarece aprecierea probelor ține de atribuțiile instanțelor de fond.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, temeiurile invocate de recurent prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 5), 6), 8), 11) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului. Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursul urmează a fi declarat inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin.(1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Scutelnic Cătălin și de inculpatul Guminiuc Artur, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 septembrie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Guminiuc Artur Grigore**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 21 aprilie 2016.

Președinte

Ursache Petru

Judecător

Toma Nadejda

Judecător

Timofti Vladimir